

Nová éra nastupuje

Nacházíme se v Japonsku, provincie Bizen, v období války Bošin, kterou začala restaurace císařské moci... Tichým bambusovým hájem pofukuje letní větřík, příjemně chladí. Mladá dívka v jemně modrém kimonu nervózně stojí a hraje si s vějířem, patrně na někoho čeká, vítr se ladně pohrává se jejími vlasy. Pojednou se hájem rozlehnou něčí kroky a dívka zpozorní, rozhlíží se nedočkavě kolem sebe. Náhle se mihne mezi stvoly bambusu tajemný stín. Ze tmy lesa se vynoří zarostlý a neupravený muž s mečem v ruce, oděn v potrhané jukatě. Dívka vyděšena tímto zjevem se obrací na útěk, avšak vysoké podpatky geta ji zradí a ona padá do jemného polštáře travin. Slyší vrahovi kroky a její srdce obestírá panika, on se jen zákeřně směje. Zčistajasna ucítí dusot koňských kopyt...

Velký stín náhle skryje její drobné tělo, jak koňské tělo chvatně prolétne kolem, na trávu dopadnou kapky zvířecího potu. Bandita překvapen nenadálým zjevem propadne vzteku i panice současně. Již ji měl na dosah a opět mu někdo kazí plány. Nahlas zakleje o odplivne si. Na koňském hřbetě sedí mladý muž s rozpuštěnými vlasy, jež mu ladně spadají na ramena, jejichž nepoddajnost krotí bílou čelenkou s chráničem na čele. Tělo zahaleno do zářivě azurového haori s podvázanými rukávy, pod nímž se skrývá lehký chránič, jež se rozkládá na tmavě hnědém kimonu. U pasu se mu chlubí dva meče, značící jeho postavení ve společnosti, v ruce drží dlouhý luk, který je nyní připraven vypustit smrtící střelu.

Bandita jen zmateně zakoktá: „Ši...Ši...Šinsengumi!“ Ale stále zůstává stát s mečem čelem k bojovníku, jež právě dorazil. Je vidět, jak moc váhá, postavit se vládnímu psu tváří v tvář. Celý se zmateně chvěje v prapodivném rytmu vzteku. Těžce oddychuje a měří si jej pohledem vyházejícím z hustých spletenců propocených vlasů, které mu dodávají téměř démonický vzhled.

Vlk z Mibu odkládá založený šíp a sesedá s koně. Ladně dosedne na zem a tasí oba své meče. Bandita pochopil...

„Mé jméno je Takeuči Harada, třetí syn lenního pána z Bizenu, škola dvou mečů Niten iči rjú. Bojuji, abych...“ snažil se mladík sdělit protivníkovi všechny formality, avšak náhle se ozval strašný banditův výkřik zmaru.

Hrubíán nedbal tohoto slušného gesta a s křikem se vrhl proti mladíkovi, jenž zatím ohlašoval své postavení a školu. Tato neurvalost se mu možná vymstí. Zaskočený mladistvý bojovník však na nic nečekal, odložil všechnu formálnost a dvěma lehkými pohyby se ocitl u soupeře, ten však jen zavadil špičkou čepele o tělo soupeře a to byla jeho poslední chyba. Snadno slyšitelné svištění oceli, to byl poslední zvuk, který zaslechl. Zvuk věštící chladivý dotek smrti. Na zelenou podušku dopadly první kapky života. Po tváři přeživšího přejede spokojený úsměv, smíšený s bolestnou grimasou. Rána na jeho rameni je lehká, ale začíná krváčet. Po oděvu se pomalu rozprostírá rudý květ. Raději si pohotově snímá látku, která krotí jeho vlasy a stahuje si ránu provizorním obvazem. Pohlédne na choulící se dívku...

Dívka se opatrně zvedá a běží tak, jak jí to její oděv dovolí, k vítězi. Ten jí jde pomalu naproti. Nakonec končí v nekonečně dlouhém obětí, které je doprovázené jen šuměním bambusového háje. Chtěli by, aby tato chvíle trvala navěky, ale ví, že to není možné.

„Hicugi, trhá mi to srdce, ale musím do hlavního města. Jak rád bych ještě zůstal zde a těšil se z tvých dotyků, ale již jsem porušil jedno z pravidel skupiny tím, že jsem propadl láskou k tobě. Nyní mě volá povinnost, bakufu mě potřebuje.“ šeptá tiše, jako bych chtěl svá slova ukrýt.

Dívka se tiše rozpláče a čím dál tím víc se tiskne k jeho hrudi, hladí jeho vlasy a snaží si každým dotekem zapamatovat jeho tvář, snaží se vtisknout si do paměti celé jeho tělo.

„Budu tu čekat, dokud se nevrátíš. Každý den budu čekat na tomto místě a doufat ve tvůj návrat. Až do své smrti.“

Nyní se rozplácí oba, nedokáží zadržet ten proud slz, když ví, že je čeká odloučení, které ještě nezažili.

„Vrátím se. To ti slibuji! Mé srdce a mysl bude stále s tebou! Nejdou do bitvy vyhrát. Když vláda rodu Tokugawa padne, padnu s ní. Proto musím jít. Teď odejdu a vybojuji největší bitvu svého života, bitvu, ve které padnu pro svou vlast, pro naše dobro!“

Odloučení je těžké, ale nedá se nic dělat. Toto je poslední obětí, poslední dlouhý polibek. Krutou dobu překoná pouze silný cit. Otáčí se a vyhoupne se do sedla, ona padá na kolena do voňavé trávy. Vtiskl si do paměti její vůni, vůni tohoto okamžiku...nikdy nezapomene. Neotáčí se, protože kdyby to udělal, musel by zradit své spolubojovníky. Ona jen srdceryvně pláče a dívá se, jak její naděje mizí v zelené věčnosti lesa...Na mysl má jen jedinou myšlenku, která se jí zračí v očích: Budu na něj čekat!

Tot' se stalo desátého dne třetího měsíce prvního roku éry Meidži.

Vůně střelného prachu smíšená s krví padlých se šíří po celém bitevním poli. Císařská armáda hrdě postupuje vpřed přes své upevněné pozice u přístavu Hakodate...

Poslední zbytek čtyř Šinsengumi se přeskupuje před velitelem Hidžikatou. Mladý muž v sedle těžce oddychuje a stírá si z čela krev císařský vojáků, která se mísí s potem v jednu lepkavou tekutinu. Horlivě pozoruje velitele, jenž udílí poslední rozkazy před zkázou. Již se to blíží, hrůzný konec, který nechtěl prožít. Nemyslel na smrt, ale na dívku čekající v jeho rodném kraji, na to co právě dělá, co prožívá. Nemohl by se jí nyní ukázat v tomto stavu, tělo měl zahaleno v nechutné kombinaci tekutin a pokryto několika menšími ranami. Nepřítel je silný, volí prapodivnou novou taktiku, používají nečestné zbraně barbarů ze Západu. Už nemají šanci. Skonají zde, jako symbol odumírajícího času, nyní přišla nová doba a pro ně nezůstalo místa, kam by se uchýlili. Poslední vojáci staré éry, poslední samurajové...

Bojový pokřik doprovází hromový dusot koňských kopyt. Zbylých třicet jezdců se rozohnilo a míří vstříc k pobřeží, kde se odehrávají poslední srážky lidských mas. Nyní vidí celou svou zkázu, pod nimi se rozkládají zbytky mocného loďstva, poslední naděje na únik, který však neplánují. Potkávají zbědované a poražené bojovníky, ti ale míří opačným směrem. Prchají pryč od záhuby. Písek se tříští pod úder silných koňských nohou, voda osvěžuje jejich odhodlané tváře. Nepřítel je na dosah, již šikuje své řady a nabíjí zbraně. Modré kabátce vlají v přímořském větříku, tasí zbraně...

Hvízdání věští přicházející konec, kolem jejich těl mlsně sviští kulky a hledají, kam by se zakously. První přátelé padají s hrůznými grimasami do vody, sražení ze sedel nadlidskou silou nových zbraní. Cítí tu vůni, vůni boje. Již je blízko, nemohou jej zasáhnout...cítí to!

Démon z Kjóta se vrhá spolu se svým ořem mezi imperiální vojáky, kteří chvatně tasí meče, aby mohli odolávat smrtonosným úderům. Již málo Vlků zbylo, pláž ve směru jízdy je pokryta bezvládnými těly, se kterými si nyní hraje příboj. Těla bez duše jsou nyní jeho loutkami. Harada stíná v bojovém zanícení všechny nepřátele, co se k němu jen přiblíží. Jeho druhové činí v řadách nepřítele pravé peklo. Jarní vzduch jim čechrá neupravené slepence vlasů...kolem těl sviští další a další kulky.

Zpoza kopce se vynořují modré posily císařských uniforem a zaklekají do střeleckých pozic. Zbylých pět jezdců otáčí své věrné pobočníky a vrhají se proti kopci, na kterém se usadili jejich popravčí. Harada slyší velitelův pokřik a vydává se v jeho stopách, když mu pojednou vystřelí prudká bolest do ramene. Znenadání se snáší do mělkých vod přílivu a ty ho přijímají vskutku obětavě, jeho tělo obestírá chladivá životodárná tekutina. Zrak se mu tmí, prudká bolest se mu přímo vysmívá a on cítí přicházející konec. Střelba nepřátel ztrácí svou dosavadní intenzitu a umlká v konejšivém zvuku příboje.

Mistr loutkář se zkušeně ujímá další loutky, která mu byla darována, rudé vlnobití smutně odbíjí poslední chvíle symbolů zašlé éry bojovníků a přikrývá vláčná těla svým hávem. Vlček pomalu ztrácí vědomí a jeho mysl se opět vrací tam do bambusového háje...

Hidžikata, hlava posledního odporu a ochránce starých pořádků, padá k zemi svržen vlastním lidem. Úder těla o zem doprovází zmatený křik a beznadějný chaos bojiště. Přivře oči. Ve změti zvuků však jeho sluch upoutají kroky, kroky blížící se k němu...Otevře oči. Pak spatří kolem sebe kruh vojáků a proti němu se tyčí svalnaté tělo bojovníka, oděného v prosté potrhané kimono a kalhoty hakama. Usmívá se. Hidžikata se zamračí, poznal ho...pomalu a s bolestnou grimasou ve tváři se postaví.

„Mutsu Izumi, takže jsi přišel.“ po tváři mu přejede úsměv.

„Ano, tady to skončíme.“

‘Dábel na nic nečeká a vrhne se na postavu před sebou. Nečeká, že by mohl vyhrát, ale aspoň ukáže všem kolem, co byli a za co bojovali jeho muži. Vír boje a války změnil vše kolem...bude svět lepší či ne? Změníš ho ty Mutsu? Nebo já? Jediné co po nás zůstane, bude bojový duch...japonská duše. Mutsu Izumi, rád jsem tě poznal...tma...

Temný vír války brzy skončí a nastane opět mír, ale za jakou cenu skončí věk chaosu? Toť se stalo osmého dne pátého měsíce prvního roku éry Meidži.